

λοιμώδους βουβώνος. Ἡ παράτολμος αὐτὴ καὶ γενναία πράξις, καθησυχάσασα τοὺς νοσοῦντας, ἔσωσε πολλοὺς ἐξ αὐτῶν. «Ἡμέραν τινὰ, λέγει ὁ δόκτωρ Pariset, ὁ Berthollet ἐξέθεσε πρὸς τὸν Desgenettes τὰς σκέψεις αὐτοῦ περὶ τῆς ὁδοῦ, διὰ τῆς ὁποίας τὸ λοιμῶδες μίasma εἰσδύει εἰς τον ὀργανισμόν. Κατὰ τὸν Berthollet, τὸ σίαλον εἶναι τὸ κύριον αὐτοῦ διοχστευτήριον. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀνθρωπὸς τις λοιμώττων, θνέθεράπευεν ὁ Desgenettes καὶ ὅστις ἔπνεε τὰ λοίπθια, παρελάσεν αὐτὸν νὰ λάβῃ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ φαρμάκου, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε διορίσει. Ὁ Desgenettes, οὐδῶλως διαστάσας, λαμβάνει τὸ ποτήριον τοῦ πάσχοντος πληροῖ αὐτὸ καὶ πίνει. Ἡ πράξις αὐτὴ ἐνέπνευσεν ἐλπίδας τινὰς εἰς τὴν ἀσθενή, ἀλλὰ κατετάραξε τοὺς παρόντας· δευτερος οὗτος ἐμβολιασμὸς φοβερώτερος τοῦ πρώτου, θν ὁ Desgenettes περὶ ὀλιγίστου ἐποιεῖτο».

Τῷ 1805 ὁ μέγας ἱατρός ἐστάλη εἰς Ἰσπανίαν ὅπως παρατηρήσῃ τὴν ἐπιδημίαν τὴν μασιζούσαν τὴν Κάδικα, τὴν Μιλάναν καὶ τὴν Ἀλικάντην. Μετὰ ταῦτα ἠκολούθησε τὸν γαλλικὸν στρατὸν εἰς Πρωσσίαν, Πολωνίαν καὶ Ἰσπανίαν, καὶ τῷ 1812 εἰς Ῥωσσίαν. Συλληθηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν κατὰ τὴν ἐκ Ῥωσσίας ὑποχώρησιν, ἐξητήσατο τὴν ἐλευθερίαν του παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, ἐνθυμιζων αὐτῷ ὅτι πολλάκις ἐθεράπευσε τοὺς αἰχμαλωτισθέντας Ῥώσους στρατιώτας. Αὐτοκρατορικὸν οὐκάζιον ἀπέλυσε αὐτὸν, τιμητικὴ δὲ συνοδία τὸν συνώδευσε μέχρι τῶν γαλλικῶν προφυλακῶν.

Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830 ὁ βραβῶνος Desgenettes διορίσθη ἀρχίατρος τῶν ἀπομάχων, ἀπέθανε δὲ ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκοντα πέντε ἐτῶν.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΥΤΣΟΡ

ΑΣΧΗΜΙΑ

Τί εἶνε ἀσχημία; Ἰδοὺ ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐκόλος βεβαίως δὲν εἶνε ἡ ἀπάντησις. Πᾶς τις ἴσως αισθάνεται τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ δὲν εἶνε εὐκόλον καὶ νὰ τὸ ὀρίσῃ· τὸ νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ ἀσχημία εἶνε τὸ ἐναντίον τῆς ὠραιότητος εἶνε ὡς νὰ μὴ ἔλεγε τίποτε, ἀφοῦ ἡ αὐτὴ πάλιν παρουσιάζεται ἀνάγκη νὰ ὀρίσῃ τὸ μὴ εἰς ὀρισμὸν ὑποκειμένον ἐκεῖνο πρᾶγμα, ἡ ὠραιότης. Τῶν χαρακτηριστικῶν τὸ ἀσύμμετρον, ἡ ἔλλειψις ἐκφράσεως, ὁ κακὸς τῶν μελῶν σχηματισμὸς εἶνε βεβαίως συστατικὰ ἀσχημίας παρὰ τοῖς ἀνθρώποις· ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσι πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν εἶνε φρικωδῶς ἀσχημα, χωρὶς νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ὀρίσῃ τις ποῦ κυρίως ἐγκείται ἡ ἀσχημία των. Διὰ τοῦτο δὲ ἡ ἀσχημία δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ἀπολύτως, ἀλλὰ, μέχρι τινὸς βαθμοῦ, ὡς πρᾶγμα κατὰ συνθήκην. Ἡ εὐσαρκία, ἥτις παρ' ἄλλοις λαοῖς θεωρεῖται ὡς ἀσχημία, ἔχει διὰ τοὺς Ἀνατολίτας ἐξαιρετα θελγητρα. Ἀνάγκη ἐπομένως νὰ περιορισθῇ τις νὰ

καταδείξῃ τὴν ἀσχημίαν εἰς τὰς δικήφρους αὐτῆς ἐκδηλώσεις, διότι ἀδύνατον εἶνε νὰ ὀρίσῃ ἡ οὐσία αὐτῆς. Κατὰ τοῦτο δὲ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσον δύσκολον, διότι τὸ ἀσχημον, τὸ κοινόν, τὸ χυδαῖον εἶνε ὅ,τι συνηθέστερον προσπίπτει εἰς τὰς ὕψεις μας· τὸ ὠραῖον, ἔσω καὶ ἀτελές, εἶνε ἐξαιρέσις, τὸ δὲ τελείως ὠραῖον ὑπάρχει μόνον εἰς τῶν ποιητῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν τὴν φαντασίαν.

Ὅταν ἀναφέρῃ τις τὰς λέξεις ἀσχημία, ὠραιότης, εἰς τὴν φαντασίαν παρουσιάζεται ἀμέσως ἡ ἰδέα τῆς ἀσχημίας ἢ τῆς ὠραιότητος τῆς γυναικὸς. Ἡ γυνὴ ἐπλάσθη τῶντιν ὅπως ἀρέσκη, καὶ σκληροτέραν πρὸς αὐτὴν ὕβριν δὲν δύναται νὰ κάμῃ τις παρὰ ἐὰν τὴν εἴπῃ ἀσχημον. Εἰς τὸν δοῦκα τοῦ Roquelaure ἀνήγγειλαν ποτὲ ὅτι δύο κυραὶ τῆς Αὐλῆς ἐλθοῦσαι εἰς ἐριδα ἐπεσώρευσαν φοβεράς ὕβρεις κατ' ἀλλήλων.—«Μήπως εἶπε καμμία τὴν ἄλλην ἀσχημον; ἠρώτησεν ὁ δοῦξ.—Ὅχι, ὑψηλότατε.—Τότε ἀναλαμβάνω νὰ τὰς συμφιλιώσω».

Ἄλλὰ ὑπάρχουσι γυναῖκες ἀσχημοὶ; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην δὲν θὰ ἐσφαλλέ τις ἴσως ἀποκρινόμενος ἀποπρατικῶς. Μόνον ἐκεῖνη ἡ γυνὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀσχημος, ἡ ὁποία δὲν εἰςεύρει νὰ ἀρέσκη. Εἰμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἀκριβῶς αἱ ἀσχημοὶ γυναῖκες εἶνε αἱ γνωρίζουσαι καλλιτέρον νὰ ἀρέσκωσι καὶ αἱ ἐμπνεύουσαι πολλάκις ἰσχυρότατον ἔρωτα, διότι καταβάλλουσι πρὸς τοῦτο πᾶσαν προσπάθειαν. Ἄλλ' ἡ ὠραία γυνὴ ἀφίνει νὰ τὴν λατρεύωσι, καὶ πολλάκις μὲ τὰς ἰδιοτροπίαις τῆς καταβαρύνει καὶ ἀποκρούει καὶ τὸν μᾶλλον διάπυρον καὶ ἀνεκτικὸν λάτρην της. Τοῦναντίον, δὲν ὑπάρχει μέσον, τὸ ὁποῖον γυνὴ ὑπερῆλιξ ἢ ἀσχημος νὰ μὴ μεταχειρίζεται, ὅπως ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, καὶ, τοῦτου κατορθωθέντος, ὅπως διατηρήσῃ αὐτόν. Ἄλλως δὲ, ἀφοῦ πρῶτος ὅρος τῆς ὠραιότητος εἶνε ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου, οὐδεμία μορφή, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἐλαττωματικὴ, δὲν θὰ φανῇ ἀσχημος, ἐὰν ἐμφράξῃ εἰτε νοημοσύνην, εἰτε ἀγαθότητα.

Ἐν Κίνα, ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν γένει ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἡ ἀσχημία τῆς γυναικὸς δὲν ἔχει τόσην σπουδαιότητα ὅσην ἐν Ἑυρώπῃ. Εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας οἱ γάμοι συνάπτονται διὰ τῆς μεσιτείας τρίτων προσώπων, ὁ δὲ ἀνήρ τότε πρῶτον θὰ ἀνεκτικῶς τὴν καλύπτει, ἥτις ἀποκρίπτει τὸ πρόσωπον τῆς μελωδίστης συζύγου του, ὅταν ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἔχει τελειώσῃ πλέον, καὶ ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἀνεπανόρθωτος. Ἐὰν ἡ τύχη τὸν βίψῃ εἰς γυναῖκα ὑπερμέτρως ἀσχημον, ἀποζημιούται διὰ τὴν ἀτυχήαν λαμβάνων καὶ ἄλλην, ἡ χωρίζων αὐτὴν καὶ πληρόνων τὴν προῖκά της, ἐὰν εἶνε ἱκανῶς εὐπορος ὥστε νὰ τὸ πράξῃ. Ἄλλὰ, πλὴν τούτων, διὰ τοὺς ἀνδρας ἐκεῖνους ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἀποζημίωσις, ἣν δὲν πρέπει νὰ παρελθῶμεν. Εἶνε δὲ αὐτὴ ὅτι οὐδεὶς πλὴν αὐτοῦ θὰ ἴδῃ τὴν γυναῖκά του, ἐπομένως οὐδεὶς θὰ

γνωρίση ὅτι εἶνε ἄσχημος, οὕτω δὲ δὲν ἐγγίξει-
ται τοῦλάχιστον ἡ φιλαυτία του. Διὰ τὰ γεροκ-
τοπαλλήκαρα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπιζητοῦσι νέας
καὶ ὠραίας γυναῖκας, παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴ
ἐπόμενον ἀραδικὸν ἀνέκδοτον, ὅπερ καλῶς θὰ ἐ-
πραττον νὰ μελετήσωσι. Σείκης τις, γέρον λευ-
κογένειος καὶ ἄσχημος, ἀπήνητησεν ἡμέραν τινὰ
καθ' ὁδὸν γυναῖκα, ἥτις, ἂν καὶ καλυπτομένη
διὰ μεγάλης καλύπτρας, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν
του διὰ τὸ ὠραῖον παράστημα καὶ τὸ βράδιμά
της. — «Ὅποια καὶ ἂν εἶσαι, εἶπεν ἀποτεινὸν
πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ὁ σείκης, ἐάν δὲν εἶσαι ὑ-
πανδρουμένη, σὲ λαμβάνω ἐγὼ ὡς σύζυγον, καὶ
σοῦ δίδω ὅσιν θέλης προῖκα· ἐάν εἶσαι ὑπανδρου-
μένη, ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὴν οἰκογένειάν σου καὶ
τὸν ἄνδρα σου χάριν σοῦ. — Δὲν εἶμαι ὑπανδρου-
μένη, ἀπεκρίθη ἡ γυνή· ἀλλὰ εἶμαι ἄσχημος, τὰ
μαλλιά μου εἶνε ὅλα λευκά, καὶ στοχάζομαι πῶς
ἔτσι δὲν θὰ σοῦ ἀρέσω. — Βέβαια», ἀπεκρίθη ἀ-
δυστάκτως ὁ γέρον σείκης. Καὶ τὴν ἀφήκε, σπύ-
δων νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ὅταν ἀπεμακρύνθη ὀλί-
γον, ἡ οὕτως ἐγκαταλειφθεῖσα γυνὴ τὸν ἐκάλε-
σεν ὀπίσω καὶ τοῦ εἶπε μυστικὰ εἰς τὸ οὖς. —
«Ἀκόμη δὲν ἔκλεισα τὰ εἴκοσιν ἔτη, τὸ πρόσω-
πόν μου εἶναι ὠραῖον, καὶ τὰ μαλλιά μου μαῦρα
ὡς τοῦ κόρακος τὰ πτερά! Ἀλλὰ ἠθέλησα νὰ σοῦ
δείξω ὅτι ἐκεῖνο ἴπου δὲν ἀρέσκει εἰς ἐσέ, οὔτε
εἰς ἐμέ δὲν ἀρέσκει ἐπίσης».

Ἡ ἄσχημία εἰς τὸν ἄνδρα, ἐκτὸς μόνον εἶναι
εἶνε ὅπως διόλου ἔκτακτος, δὲν ἔχει μεγάλην
σπουδαιότητα· ἄλλως δὲ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώ-
που δύναται νὰ μετριάσῃ αὐτὴν κατὰ πολὺ. Οὐ-
τως ὑπῆρχεν ἐν Ῥώμῃ προτομή τις τοῦ Αἰσώ-
που πλαστῆ, τὴν ὁποίαν παρατηρῶν τις ἡσθά-
νετο μεγάλην εὐχαρίστησιν διὰ τὴν λεπτὴν νοη-
μοσύνην τῆς φυσιογνωμίας, ἣν νῦτύχησε νὰ ἀπο-
τυπώσῃ ὁ καλλιτέχνης. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβαινε καὶ
εἰς τὸν διάσημον Villemain, τὸ ὁποῖον οἱ πλή-
ρεις νοημοσύνης ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ εὐγλωττον στό-
μα ἐξηγράνουν τὴν ἄλλην τοῦ προσώπου ἄκραν
ἄσχημίαν. Μεταξὺ τῶν προσώπων, ἅτινα κατήν-
τησαν ἱστορικὰ διὰ τὴν ἄσχημίαν των, ἀξιωμανη-
μόνευτος εἶνε ἡ Μαργαρίτα, ἡ κόμισσα τοῦ Tu-
ρόλου, ἥς ἡ ἀποτρόπαιος εἰκὼν ὑπάρχει ἐν τῇ πι-
νακοθήκῃ τῶν Βερσαλλιῶν, ὁ de la Tremouille,
ὁ φίλος τῆς κυρίας Σεβινιῆ, περὶ οὗ ἡ διάσημος
συγγραφεὺς διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον. Ὁ εὐ-
πατρίδης ἐκεῖνος παρετῆρει ποτὲ νέαν γυναῖκα,
πρὸς ἣν ἐπεδείκνυεν αἰσθητήματα ἐρωτικὰ, καὶ ἐ-
στρεψε τὰ ὦτα πρὸς ἄλλην, ἥτις ἀνέκραξεν· «Χω-
ρὶς ἄλλο ὁ κ. de la Tremouille εἰς ἐμέ θέλει νὰ
ἀρέσῃ!» — Δὲν πρέπει δὲ νὰ παραλείψωμεν καὶ
τὸν περιφρημον Roquelaure· οὗτος συναντήσας
ποτὲ εὐπατρίδην τινὰ ἐπαρχιώτην ἄσχημότατον
εἰς τὴν δεινροστομίαν τῶν Βερσαλλιῶν, ἐσχετί-
σθη μετ' αὐτοῦ, τὸν ἐξενάγησε, τὸν συνέδραμεν εἰς
τάς ὑποθέσεις του, τὸν προεσίτισεν εἰς τὸν βασιλεῦ-
σιν

καὶ ἐπέτυχεν ὑπὲρ αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ἐχρειάζετο·
ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰα' Λουδοβίκος ἐξέφρασε τὴν ἀπο-
ρίαν του ὅτι ἐλάβανε τόσον κόπον δι' ἄνθρωπον,
ὅστις οὔτε συγγενὴς του ἦτο οὔτε φίλος του·
«Ἄ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Roquelaure, δὲν
εἶνε μικρὰ ἡ ὑποχρέωσις, τὴν ὁποίαν τοῦ χρω-
στῶ, ὥστε νὰ μὴ τὸν εὐγνωμονῶ· εἰς τὸν εὐπα-
τρίδην αὐτὸν ὀφείλω τὸ ὅτι δὲν εἶμαι ὁ ἄσχη-
μότερος ἄνθρωπος τοῦ βασιλείου σου». Ὁ διά-
σημος ἠθικολόγος Vauvenargues παρεμorfώθη
τοσοῦτον φρικωδῶς ὑπὸ τῆς εὐλογίας, ὥστε δὲν
ἐτόλμησε πλέον νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸν κόσμον·
εἰς αὐτὴν του δὲ τὴν ἀπομόνωσιν ὀφείλονται τὰ
περισπούδαστα ἔργα του.

M*

Ἡ ΓΑΛΑΚΤΩΔΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑ

Πολλοὶ ναῦται παρετῆρησαν τὸν χρωματισμὸν,
οὗ ἕνεκα πολλὰ μέρη τοῦ ὠκεανοῦ ὠνομάσθησαν
γαλακτώδεις θάλασσαί· ἀλλ' αἱ ἀντιπρακτικαὶ
περὶ τοῦ πράγματος τούτου εἰδήσεις, τὰς ὁποίας
μετέδωκαν πρὸς ἀλλήλους, δὲν ἔλαβον καμμίαν
ἐπιβεβαίωσιν. Ἄπ' ἐναντίας δὲ κατεπολεμήθησαν
ὑπὸ παρατηρήσεων θετικωτέρων, ἀς ἔκαμεν ἐ-
σχάτως τὸ γαλλικὸν θεωρητικὸν Ἀρμίδα ἐπιστρέ-
φον ἐξ Ἰαπωνίας, καὶ διερχόμενον τὴν ἐν Ἄδεν
Ἀκρὰν τῆς Ὀυαλλίας.

Τῇ 10 Φεβρουαρίου 1880, εἰς νύκτα φωτεινὴν
ἀλλ' ἀσέληνον, τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ὀρίζοντος,
πρὸς ὃ κατηυθύνετο τὸ πλοῖον, ἐφωτίσθη αἴφνης
ὑπὸ λάμπσεως ζωηρᾶς, ἥτις ἐφείλκυσε τὴν προ-
σοχὴν τοῦ κατὰ τὴν ὥραν ἐκεῖνην ἐπὶ τῆς φυ-
λακῆς ἀξιωματικοῦ. Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἀπέ-
δωκε κατ' ἀρχὰς τὴν λάμπην ταύτην εἰς τὰ λαμ-
πρὰ ἄστρα, ἅτινα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐ-
χέρουσαν πρὸς τὴν δύσιν των, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ λάμ-
ψις ὄλονεν ἠύξανε, μετέβαλε γνώμην καὶ ἀνέμενε
ν' ἀνακαλύψῃ δυστυχῆς τι πλοῖον, γινόμενον πα-
ρανάλωμα τοῦ πυρός. Ἀλλὰ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν
καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ἐξηλείφθη, διότι ἀνεφάνη ἀπέ-
ραντος θόνην ἀφροῦ ὑπολεύκου, καλύπτουσα τὰ
ὑδατὰ ἦτο ἡ γαλακτώδης θάλασσα, καὶ τὸ
πλοῖον εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν.

Ὁλόκληρος ἡ θάλασσα, ἔχουσα λευκὸν γαλα-
κτώδες χροῖμα, ἐπίσης λαμπρὸν ὅσον καὶ ὁ συνή-
θης φωσφορισμὸς, ὃν προκαλεῖ τὸ διασχίζον τὰ
ὑδατὰ πλοῖον, ὁμοιάζει πεδιάδα χιονοσκεπῆ εἰς
νύκτα φωτεινὴν. Ἡ ἐξ αὐτῆς δὲ λάμπις εἶνε τό-
σον μεγάλη, ὥστε οὐδὲν ἔχνος πλέον διακρίνεται
τοῦ σάλου, τὸ ἄνω ἄκρον τῶν κυματισμῶν συγ-
χέεται πρὸς τὸ κάτω, καὶ ἡ θάλασσα ὅλη φαίνε-
ται λεῖα καὶ ὁμαλῆ, καθὼς ὅταν ὑπάρχῃ γαλήνη.
Ἡ ὑδατίνη αὐτᾶς, ἣν προξενεῖ τὸ πλοῖον, καὶ
ἥτις διακρίετο 2 καὶ 3 μίλια, ἡ δὲ τὸ εὐλο-
γικὸς, ἀναξήριπτουσα μετὰ βίας τὸ ὕδωρ πρὸς τὰ
ὀπίσω, μὲλις σχεδιαγροφύμεναι ἐπὶ τῆς ἀσπίλου
ἐπιφανείας, ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὸ γαλακτώδες